

[Hans Kjør.]

derfor koncentreret sin indsats om det forslag til finanslov for 1972-73, som grundloven stiller tidsmæssige krav om.

Jeg er naturligvis ikke uden forståelse for de tekniske vanskeligheder, men jeg beklager alligevel, at vi må savne budgetoverslagene her ved finanslovsforslagets første behandling, ikke mindst fordi økonomi- og budgetministeren til sin oplysning om udsættelsen føjede til, at der herved bliver lejlighed for regeringen til at nå yderligere besparelser i de følgende finansår. Denne udtalte gode vilje må jo nødvendigvis bedømmes på det foreliggende grundlag, og så må ministeren have os undskyldt, når vi har en udtalt skepsis over for regeringens sparevilje. Hvad mon „yderligere“ skal stå for?

Man kan vel gå ud fra, at yderligere besparelser må ske ud fra de strammede budgetrammer, som den tidligere regering lod udarbejde. Ellers kan udtrykket yderligere besparelser vel ikke anvendes med rette.

Den knappe tid har åbenbart været rigelig til, at regeringen har kunnet give finanslovsforslaget „en ny drejning“ i forhold til den finansplan, som den tidligere regering fremlagde her i tinget sidst i august i forbindelse med vedtagelsen af udskrivningsprocenten for 1972, en ny drejning, som på afgørende vis bryder med linjen i den tidligere regerings økonomiske politik ved ikke at fastholde spareviljen. Selv om vi er vant til store tal efterhånden, er det bemærkelsesværdigt, at stigningen i statens udgifter med 5,5 milliarder kr. eller 15 pct. — imod en stigning fra sidste år til i år på 3,7 milliarder kr. eller 11 pct. — er ikke mindre end 1.600 mill. kr. større end i den tidligere regerings finansplan fra august.

Ifølge den fremsatte personaleoversigt vil antallet af godkendte stillinger forøges med knap 1.500 fra 1. april 1971 til 1. april 1972. Også her synes der at være et brud med den lagte linje, idet der i finansministeriets cirkulære til forberedelse af finansloven i samme periode kun var forudsat en stigning på 600 ud fra den yderligere stramning af personaleloftet, som besluttedes på baggrund af perspektivplanredegørelsen.

Dette brud med besparelselinjen forekommer så meget mere beklageligt ved, at det sker på et tidspunkt, hvor denne linje

viser positive resultater, som det stadig tydeligere kan aflæses af de statistiske oplysninger. I april og juli kvartaler er handelsbalanceunderskuddet reduceret med 860 mill. kr. og betalingsbalanceunderskuddet med lige ved 800 mill. kr. i forhold til samme periode sidste år. Jeg finder grund til at understrege, at den vending i økonomien, som disse resultater er udtryk for, er indtruffet før regeringsskiftet og således ikke er påvirket af særtoldens indførelse. Når dertil føjes, at Nationalbanken i sin kvartaloversigt oplyser, at der ikke i juli kvartal er sket fornyet optagelse i udlandet af korte lån til erhvervslivet, bekræfter dette, at den argumentation, hvormed regeringen begrundede den panikagtige gennemførelse af særtolden, var forkert.

I betragtning af, at denne i alle måder så ulyksalige særtold kaster nyt ved på inflationens bål, bl. a. ved den direkte udløsning af en ekstra dyrtidsportion i 1972, kan der også være anledning til at erindre om, at prisudviklingen herhjemme trods ubehagelige stigninger, bl. a. fremkaldt af den kraftige stigning, der har ramt os på importvarerne, har været inde i relativt gunstigere udvikling end tidligere.

Således var i september forbrugerpriserne herhjemme steget 2 pct. mindre end gennemsnittet for samtlige 22 OECD-lande i løbet af det sidste år. Kun 4 af landene — Italien, USA, Grækenland og Canada — har haft mindre prisstigninger end Danmark i den periode. Da statsminister J. O. Krag afgav regeringsmagten for knap 4 år siden, var Tyrkiet det eneste land, der kunne vise stærkere inflation end Danmark. Hvor statsministeren i 1967 afsluttede sin regeringsperiode med en devaluering af den danske krone, var udgangspunktet, da statsministeren modtog regeringsmagten igen, at der nu var brudt en konstaterbar massiv forbedring af handels- og betalingsbalancen igennem, at prisstigningerne var holdt væsentlig bedre i ave end i udlandet, og at den danske krone var stabil. Det er en kendsgerning, at økonomien ved regeringsskiftet var i afgørende bedring.

Nu har det nuværende regeringsparti jo med fanatisk entonethed igennem hele sin oppositionstid, lige fra valgkampen forrige gang til valgkampen denne gang, postuleret, at den daværende regering førte arbejdsløs-